

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozen X státní příslušnost X
trvale bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje
sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ze dne 29. 6. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soud přiznává ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce v celkové výši 8 228 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že žalobci se podle § 129 odst. 6, 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění stanovená v rozhodnutí o zajištění ze dne 29. 5. 2020, č. j. X, za účelem jeho předání podle přímo použitelného nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 s tím, že doba zajištění byla prodloužena o 31 dnů, tedy od 30. 6. do 30. 7. 2020.
2. Žalobce v žalobě, respektive jejím doplnění ze dne 29. 7. 2020, namítal, že žalovaná dostatečně a přezkoumatelně nevyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná odmítla využití zvláštních opatření, aniž vyhodnotila konkrétní situaci žalobce. Nemožnost využití zvláštních opatření žalovaná chybně dovozuje ze skutečnosti, že je dáno vážné nebezpečí útěku žalobce. Zvláštní opatření jsou však využitelná právě pro situace, kdy je dán primární důvod zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, což mj. vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51.
3. Dle žalobce nelze připustit zajišťování cizinců pouze na základě jejich nelegálního pobytu na území ČR bez individualizovaného vyhodnocení jejich situace. Nelze také automaticky aplikovat kritéria vážného nebezpečí útěku dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Smyslem tohoto ustanovení a čl. 28 dublinského nařízení je, aby se žadatelé o azyl nevyhýbali azylovému řízení v příslušné zemi, zajištění pak slouží k tomu, aby byli, byť i proti své vůli, dopraveni do příslušného státu. Je proti smyslu institutu zajištění přistupovat k němu v situaci, kdy cizinec do ČR přicestoval pouze kvůli své naivní představě o fungování schengenského azylového systému a nedbalému přístupu k plnění svých povinností žadatele o mezinárodní ochranu. Neexistují důvody domnívat se, že by se žalobce, který již byl poučen o fungování schengenského azylového systému a nemožnosti podat žádost o azyl v dalším evropském státě, nepodrobil předání do Belgie dobrovolně.
4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná zrekapitulovala obsah správního spisu a setrvala na svém názoru ohledně důvodnosti zajištění, resp. prodloužení zajištění žalobce. Po zajištění žalobce byla belgické straně odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Belgie, přičemž dne 18. 6. 2020 byla doručena souhlasná odpověď belgické strany. V následně běžící šestitýdenní lhůtě je nutno žalobce přemístit, za tím účelem došlo k prodloužení doby zajištění žalobce do 30. 7. 2020. Řízení o předání žalobce probíhá maximální rychlostí, Belgie přijala svou zodpovědnost za dokončení azylového řízení žalobce. Žalovaná v Belgii neshledala systematické nedostatky v azylové proceduře. Žalobce sám vypověděl, že v návratu do Belgie mu nic nebrání, chtěl požádat o azyl v jiné zemi z ekonomických důvodů. V jeho případě bylo naplněno hned několik objektivních kritérií svědčících o existenci vážného nebezpečí útěku, a prodloužení zajištění tedy bylo přiměřené. Žalovaná dále uvedla, že dne 27. 7. 2020 obdržela z odboru azylové a migrační politiky, oddělení dublinského střediska, informaci o tom, že z důvodu požadavků belgické strany souvisejících s nastalou epidemiologickou situací nebude moci být ve stanovené lhůtě pro zajištění realizováno předání žalobce do Belgie. Proto byl žalobce následně propuštěn ze zajištění a bylo mu předáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
6. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce byl dne X v X hodin kontrolován hlídkou policie v blízkosti zastávky MHD „X“ v X, přičemž se prokázal gruzínským občanským průkazem. Lustrací policie zjistila, že žalobce prochází schengenským IS II jako nežádoucí cizinec, jenž má francouzským rozhodnutím zakázán vstup do Schengenského prostoru. Žalobce k věci vypovídal tak, že když projížděl z Německa přes Francii, byl zde kontrolován, francouzská policie zjistila, že mu v Německu skončilo pobytové vízum, a proto bylo vydáno rozhodnutí o zákazu jeho vstupu do Schengenského prostoru. Po propuštění jel žalobce do Belgie za svou přítelkyní, kde žádal o azyl. S žádostí neuspěl, momentálně běží odvolací řízení. Žalobce odjel do ČR za příbuznými, přicestoval sem 26. 5. 2020, chce zde zůstat a požádat o mezinárodní ochranu. V Belgii na rozhodnutí v azylovém řízení nevyčkal, neboť neočekával kladný výsledek. V EU rodinné vazby nemá, pouze přítelkyni v Belgii.
7. Rozhodnutím žalované ze dne ze dne 29. 5. 2020, č. j. X, byl žalobce zajištěn za účelem předání do Belgie s tím, že původní doba zajištění byla stanovena na 32 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. od 29. 5. do 29. 6. 2020. Doba zajištění tehdy byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání a lhůtám, které mají česká a belgická strana ke vzájemné komunikaci. Rozhodnutí o zajištění přezkoumal zdejší soud rozsudkem ze dne 15. 7. 2020, č. j. 73 A 6/2020-30, jímž žalobu žalobce zamítl. Po vydání rozhodnutí o zajištění žalobce Ministerstvo vnitra odeslalo žádost o přijetí žalobce zpět do Belgie, na což belgická strana dne 18. 6. 2020 reagovala souhlasným stanoviskem s předáním žalobce zpět na belgické území.
8. Z takto zjištěných skutečností žalovaná při rozhodování o prodloužení zajištění žalobce vycházela. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že řízení o předání žalobce dle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), probíhá maximální rychlostí, aby tak zajištění žalobce trvalo pouze nutnou dobu. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, Belgie již souhlasila s předáním žalobce, je tedy naplněn reálný předpoklad, že k předání žalobce do Belgie skutečně dojde, přičemž v Belgii, která respektuje lidská práva a právní předpisy, k systematickým nedostatkům v azylové proceduře nedochází.
9. Žalovaná se dále zabývala možností uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování z území ČR ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že v případě žalobce, který cestuje po evropských zemích, ačkoli mu byl zakázán pobyt v schengenském prostoru a je povinen zdržovat se výhradně v Belgii, kde požádal o mezinárodní ochranu, je využití zvláštních opatření s ohledem na § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyloučeno. S ohledem na uvedené v případě žalobce hrozí vážné nebezpečí útěku. Žalobce nemá finanční prostředky na leteckou přepravu ani cestovní doklady, žalovaná je přesvědčena, že

by žalobce dobrovolně nevyčkal na území ČR do doby realizace jeho předání, nýbrž že by se nekontrolovaně pohyboval mezi členskými státy, jak to činil doposud. Žalobce je zdrav, v ČR nemá příbuzné ani jiné vazby, rozhodnutí o prodloužení zajištění je dle žalované přiměřené. Při určení doby zajištění vycházela žalovaná ze lhůt stanovených nařízením Dublin III, z informací o průběhu dublinského řízení a z odhadu doby potřebné pro přemístění žalobce na základě zkušeností z předešlých případů.

10. Ze správního spisu je dále zřejmé, že dne 28. 7. 2020 vydala žalovaná příkaz k propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců stejně jako rozhodnutí č. j. X, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území ČR do 60 dnů od oznámení tohoto rozhodnutí. Žalovaná tak reagovala na informaci Ministerstva vnitra komunikujícího s Belgií, že z důvodu nastalé epidemiologické situace a požadavků belgické strany nebude moci být předání žalobce do Belgie včas realizováno.
11. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobce za účelem jeho předání podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
12. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
13. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
14. Podstatou podané žaloby je námitka, že se žalovaná v případě žalobce dostatečně nevypořádala s možností využití zvláštních opatření jmenovaných v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Argumentaci žalobce v tomto směru však soud za důvodnou nepovažuje.
15. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že úprava institutu zajištění, resp. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území obsažená v zákoně o pobytu cizinců je promítnutím směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 (dále jen „návratová směrnice“) a v jejím duchu je třeba českou úpravu vykládat. S žalobcem citovanou pasáží rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, hovořící o snaze o minimalizaci zásahů do osobní svobody cizinců, se tedy krajský soud rovněž ztotožňuje. V případě žalobce je však dle názoru soudu využití institutu zajištění, resp. prodloužení doby trvání zajištění, opodstatněné.
16. Žalobce se mylí, pokud naznačuje, že žalovaná přistoupila k řešení jeho případu mechanicky bez zohlednění individuálních okolností. Závěr žalované o nedostatečnosti zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců vychází z dosavadního jednání žalobce, který, jak sám popsal, v minulosti bez oprávnění cestoval mezi členskými státy

Evropské unie, má uložen zákaz pobytu v schengenském prostoru a přestože nebyl oprávněn opustit Belgie, kde požádal o mezinárodní ochranu, z Belgie odjel do ČR. Zvláštní opatření, jichž se žalobce dovolává, jsou vždy spojena s pobytem cizince na svobodě. Žalobce však dal svým předchozím jednáním dostatečným způsobem najevo, že právní úpravu pobytu cizinců na území členských států Evropské unie nerespektuje, protože soud sdílí názor žalované, že jakmile by žalobce nabyl osobní svobody, existuje vysoké riziko, že by nekontrolovatelně odcestoval, aniž by předání do Belgie, které bylo s ohledem na tehdejší stanovisko belgické strany zcela reálné, vyčkal.

17. Nejenže tedy bylo v případě žalobce dáno vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, když žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, ale současně také nebylo možno účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť byla dána důvodná obava, že by žalobce případně uložené zvláštní opatření nerespektoval. Z čeho tato obava plynula, žalovaná dostatečným způsobem popsala. Je-li v žalobě uvedeno, že neexistují důvody domnívat se, že by se žalobce předání do Belgie nepodrobil dobrovolně, soud uvádí, že tyto důvody plynou právě z historie žalobcova neoprávněného pohybu po schengenském prostoru.
18. Na výše uvedeném nic nemění skutečnost, že žalobce byl po vydání napadeného rozhodnutí propuštěn s ohledem na nově nastalé okolnosti vzešlé z komunikace s belgickou stranou. Krajský soud znovu zdůrazňuje, že při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí žalované. Žalobou namítaná pochybení přitom neshledal.
19. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhl konání ústního jednání, o čemž byl v rozhodnutí o zajištění poučen.
21. V souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. nebylo přiznáno žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její činnosti správního orgánu nevznikly.
22. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. náleží ustanovenému zástupci žalobce náhrada hotových výdajů a odměna za zastupování. V daném případě činí odměna advokáta 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé) dle § 7 bod 5. (tarifní hodnota 50.000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.) ve spojení s § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., dále je třeba přiznat dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21% DPH z odměny a náhrady advokáta ve výši 1 428 Kč. Zástupci žalobce tedy byla přiznána odměna a náhrady v celkové výši 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 6. srpna 2020

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce